Що значить бути адвентистом? 2

Ваза Даринки 6

Вчитися ніколи не пізно 10

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТИЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

Адвентистський вісник

БОГ Є ЛЮБОВ!

ВЕРЕСЕНЬ 2013

Дві з половиною людини

Маленькі діти схожі на ще не застиглий цемент. До 14 років вплив дорослих на дитину такий сильний, що залишає сліди на довгі роки, як залишає слід легкий дотик до ще не застиглого бетону. Вплив Євангелія через дорослих людей залишає в душі дитини слід на все життя. Церква повинна задуматися над тим, у що слід робити свій вклад – у поки ще м'який «цемент», чи в застиглий.

с. 4

Лучіан Крістеску

Що означає бути адвентистом?

«І сказав Господь до Мойсея, говорячи: “Промовляй до ізраїлевих синів, та й скажи їм: Нехай вони зроблять собі кутаси на краях своїх одеж, вони й їхні покоління, і дадуть на кутаса поли блакитну нитку. І буде вона вам за кутаса, – і будете бачити його, і пам’ятатимете всі Господні заповіді, і виконаєте їх, і не будете оглядатися за серцем своїм та за очима своїми, за якими йдучи, ви зраджуєте, щоб згадували ви та виконували всі Мої заповіді, – і будьте святі для вашого Бога! Я – Господь, Бог ваш, що вивів вас з єгипетського краю, щоб бути вашим Богом. Я – Господь, Бог ваш!”» (Чис. 15:37-41).

У цьому уривку закладений глибокий зміст. Варто зауважити, що, коли Господь бажає підкреслити важливість Своїх слів, Він завжди каже: «Я – Господь, Бог ваш». Що це за кутаси на краях одягу, які необхідно було робити з роду в рід? У чому актуальність цього повеління для нас, сучасних християн? Яку вістку наша церква несе світові сьогодні?

Світ охоплений загальною глобалізацією. Його мета – стерти відмінності, знищити індивідуальність. Зникають межі національних культур, іде тотальна американізація. Навіть у глухих селах магазини називаються «шопами», а продукти кіноіндустрії Голівуда заполонили всі країни. Непомітно відбувається підміна ідей, цінностей, стандартів поведінки. Однак, дивлячись на блакитні кутасики на своєму одязі, ми вже не можемо йти слідом за бажаннями свого серця. Ми покликані бути особливими. А чи потрібно адвентистам бути такими?

У багатьох школах діти в суботу ходять до школи. Підростаючи, наші діти запитують нас: «Чому я не ходжу до школи в суботу? Усі ж ходять, а наді мною потім сміються!» Бути не таким, як усі, дуже важко, але таке наше покликання. Слабкі перебувають у натовпі, а сильні стоять відокремлено. Спостерігаючи за тваринами, помічаємо, що леви, ведмеді самостійно добувають собі їжу, а гієни, собаки, вовки збиваються в зграї. І у світі тварин, і у світі людей, аби протистояти натовпу, потрібно бути сильним. Що відповісти нашим дітям, нашій молоді на запитання, чому вони повинні відрізнятися від однолітків своїми пріоритетами, цінностями, ідеями?

Чому ми повинні бути особливими? Вістка трьох ангелів, записана в книзі Об’явлення 14:6-12, містить принаймні три аргументи на користь необхідності бути не такими, як усі.

ВІСТКА ПЕРШОГО АНГЕЛА ЗВЕЛИЧУЄ БОГА ЯК ТВОРЦЯ. Бог – Творець особистостей, індивідуальностей, Він не прихильник одноманітності. Тому й ми повинні бути унікальними. Плід глобалізації – серійність. А адвентизм унікальний. Наше життя – це відображення тієї вістки, яку ми проповідуємо.

У книзі Естер 3:8 записаний цікавий опис народу ізраїльського: «Є один народ, розпорошений та поділений між народами… а закони їх різняться від законів усіх народів…» Цар Ахашверош був розгніваний, дізнавшись, що в його царстві живе цей особливий Божий народ. Ми з вами – особливі, тому що віримо в Бога-Творця.

МИ ПОКЛИКАНІ БУТИ СВЯТИМИ, ТОБТО ПОСВЯЧЕНИМИ БОГОВІ, ВІДДІЛЕНИМИ ДЛЯ ОСОБЛИВОЇ МЕТИ. Чи знаєте ви, яка найважливіша характеристика Бога? У своєму видінні пророк Ісая почув голос херувимів: «Свят, свят, свят Господь Саваот!» Бог – святий і безгрішний, Він, на відміну від нас, має іншу природу, владу й відповідальність. Диявол повстав проти святості Бога. Святість – пряма протилежність гріховності.

Повертаючись із навчання, усі солдати йдуть шеренгою і співають, і тільки один з них крокує окремо. Чому він не йде разом з усіма? Тому що він – командир, офіцер, а не простий солдат. Бути іншими, не такими, як усі, – ось у чому наше призначення.

Що означає бути святим? Святість визначається не тільки станом серця – вона наповнює собою все наше повсякденне життя. Що ми їмо, тим і стаємо, що бачимо на телеекранах, те й живить наш розум і дух. Адвентисти просто не можуть бути такими, як усі. Святість проявляється й у виборі одягу, і в способах самовираження. Яскраво нафарбовані губи й розв'язні манери навряд чи будуть ознаками святості. Однак напускна строгість і нещира покірність також свідчать про неосвячене серце.

Символічні кутаси повинні бути на краях і нашого одягу, щоб нагадувати нам, хто ми, чиї ми і Хто Господар нашого життя. Вістка другого ангела говорить про вино, яким будуть напоєні всі народи. Ми – святі, ми не повинні бути серед тих, хто буде пити це вино. Вино – це ідеологія, яка формує світогляд. А світогляд визначає поведінку й учинки людини.

ВІСТКА ТРЕТЬОГО АНГЕЛА. ЧИМ МИ, АДВЕНТИСТИ, ВІДРІЗНЯЄМОСЯ ВІД ІНШИХ? Дотриманням суботи? Ортодоксальні юдеї виявляють більшу старанність у дотриманні суботи, ніж деякі адвентисти. Баптисти сьомого дня теж святять цей день. Чим же ще наше віросповідання відрізняється від інших? Велика боротьба – ось що відрізняє народ Божий від решти віруючих. Один ковток вина, шматочок свинини, одна викурена сигарета... Що в цьому страшного, запитаєте ви? Поміркуйте самі: у мирний час ми можемо повісити на даху будинку прапор будь-якої країни, і ніхто нас не засудить за це. Та якщо оголошена війна, і ми піднімемо прапор ворожої армії, то це вважатимуть викликом або зрадою. Як учасники всесвітньої великої боротьби, які воюють на стороні Христа, ми не можемо носити ворожий прапор. Варто зазначити, що слово «прапор» іноді замінюється словом «штандарт». Воно співзвучне з іншим словом – «стандарт», що означає моделі, норми, правила, прийняті за вихідні для зіставлення з ними інших об'єктів.

Одна християнська сім'я відвідувала церкву. У цій родині була красуня-донька, однак її одяг не можна було назвати символом приналежності дівчини до війська Христового. Дівчина любила міні-спідниці. Я вирішив поговорити з батьком дівчини про короткі спідниці та яскравий макіяж його доньки. Її батько відповів мені, що вона просто хоче гарно виглядати. Звичайно, немає нічого поганого в бажанні бути гарною. Проблема не в зовнішності й не у вчинках, а в мотивах. За яскраво нафарбованими губами або підведеними очима ховаються претензії до Творця: «Ти не створив мене гарною, і я можу сама виправити це. Так, згодна, апостол Петро писав про красу духу. Проте зараз інші часи, і поки хтось розгляне мою внутрішню красу, сотні нафарбованих, яскравих красунь встигнуть знайти своє щастя, розчаруватися в ньому й почати все спочатку». Пам'ятайте, ми повинні відрізнятися від світу!

Наші святість і унікальність потрібні не Богові, а нам. Вони – запорука нашого щасливого життя як нині, так і в майбутньому.

Я часто пригадую історію, розказану професором теології Мирославом Кишем. Мирослав виріс у Югославії; його матір звали Наталею. Він був передостанньою, десятою дитиною в сім'ї. Після війни, коли Мирославу було лише півтора року, помер батько. Родина дуже бідувала, діти голодували. Часто мати, ридаючи в подушку, запитувала Бога, чому їхнє життя таке важке. Одного разу село облетіла радісна звістка. Прийшла гуманітарна допомога: продукти, одяг. Але отримати цю допомогу було непросто: роздавати її мали тільки в суботу. Потрібно було йти в сільраду, щоб оформити документи для видачі сім'ї необхідної кількості продуктів і речей. У церкві почалися суперечки: що робити? Одні говорили, що в цьому немає гріха, і наводили різні приклади, інші стверджували, що робити це в суботу – гріх. Нарешті, настав вечір п'ятниці – початок суботнього дня. Мати звернулася до Бога в молитві. Вона сказала: «Боже, субота Твоя, і ці діти теж Твої. Подбай про них». Вранці на богослужінні було мало людей – сумна картина! До обіду сім'я повернулася додому. Діти були голодні, а їсти не було чого. На дні мішка залишалося трохи борошна. Увечері зварили юшку й напівголодними лягли спати. О третій годині ночі у двері хтось голосно постукав. Це був сусід. «Відчиняйте ширше двері, – сказав він, – мені потрібно дещо вивантажити». Виявилося, що вночі його розбудила дружина: «Підніймайся, – сказала вона, – сусідка наша – вдова, її діти голодні, і в них нічого немає».

Сусід привіз мішок борошна й інші продукти. Мати зібрала всіх дітей, схилилася на коліна, і глибокої ночі піднеслася до Бога молитва подяки за Його допомогу.

О сьомій годині ранку знову почувся стукіт у двері: секретар сільради Іван привіз повний причіп з продуктами. «Я знав, що ти – віруюча і що ти не прийдеш, – сказав Іван матері Мирослава, – тому відклав призначені для тебе продукти».

Багато з нас на своєму досвіді пізнали, як Бог піклується про Своїх дітей. Не чекайте біди, але вже сьогодні, у дні благополуччя, прославляйте Бога своїм життям, посвяченим Йому.

У великій боротьбі святість, унікальність, відокремленість від світу свідчать про приналежність до Христа. Апостол Іван пише: «Не любіть світу, ні того, що у світі: коли хто любить світ, нема в тому любові Отця» (1 Івана 2:15). Не любіть телевізора, модного одягу, усього, що популярно й що цінується в цьому світі. Христос закликає нас: «Будьте святі!» Перечитайте уривок з книги Чисел 15:37-41, наведений на початку цієї статті. Господь звертається до нас, щоб застерегти від уподібнення до цього світу, Він бажає запобігти нашому відступництву і врятувати нас від знищення. Наші святість і унікальність потрібні не Богові, а нам. Вони – запорука нашого щасливого життя як нині, так і в майбутньому. Ми – не частина натовпу. Ми – діти Божі!

«Ісус же сказав: Пустіть діток і не бороніть їм приходити до Мене, бо Царство Небесне належить таким» (Матв. 19:14).

ДВІ З ПОЛОВИНОЮ ЛЮДИНИ

Василь Крістінич

«Ісус сказав: Облиште дітей і не забороняйте їм приходити до Мене, бо для таких є Царство Небесне» (Матв. 19:14). Що говорить Бог через Біблію стосовно наших дітей, внуків, правнуків? І що ми зі свого боку можемо і повинні робити для них? Христос говорить, щоб ми пустили дітей і не забороняли їм приходити до Нього. Виявляється, ми можемо не пускати і перешкоджати дітям приходити до Ісуса. Тому нам слід подбати про те, щоб наші діти поспішали прийти до Бога і щоб усілякі перешкоди на цьому шляху були усунуті.

Пропоную вашій увазі невеликий тест. Уявіть собі ситуацію: проповідник повертається після проведення євангельської програми розчарований, тому що очікував кращого результату, і говорить дружині: «Сьогодні до Христа навернулося лише дві з половиною людини». Дружина, намагаючись зрозуміти, уточнює: «Ти маєш на увазі двох дорослих і одну дитину?» Чоловік відповідає: «Ні, двоє дітей і один дорослий. Дорослий половину свого життя вже віддав дияволу, тому Богу може віддати лише ту половину, що залишилася; а двоє дітей, які навернулися до Христа, можуть присвятити Йому все своє життя».

Відповімо собі чесно, кого ми прийняли за півлюдини – дорослого чи дитину? Проблема в тому, що в християнській Церкві давно змістилися акценти. На жаль, чимало пасторів недостатньо уваги в церкві приділяють дітям, думаючи, що цим повинен займатися дитячий відділ. А ось коли діти трохи підростуть, стануть молодими людьми, тоді заслужать більш серйозного ставлення до них і тоді вже можна буде з ними говорити про Бога, спасіння та служіння.

Утім, можна на це поглянути й з іншого боку. Ми звикли, що місіонерські зусилля повинні бути спрямовані на дорослих людей, тому що вони все знають, розуміють і готові сприймати. Саме тим, хто вважає, що півлюдини – це дитина, варто задуматися: якщо так сприймати дітей, то ставлення до них буде відповідним. Статистика говорить про те, що дотепер наша Церква виділяла зі свого бюджету на дитячий відділ в середньому не більше 3%, тому що погляд на дітей – погляд на півлюдину.

Проте, читаючи слова Христа стосовно дітей, ми розуміємо, що повинні змінити своє звичне ставлення до них.

Статистика просто жахлива – щоденно у світі помирає 20 тисяч дітей, які вже ніколи не стануть дорослими і не дочекаються, щоб їх познайомили з Євангелієм. Для Бога діти – це настільки велика цінність, що Він навіть Свої відносини всередині Божественної Трійці зображає як стосунки Отця і Сина, щоб ми могли зрозуміти, наскільки любляче, турботливе серце Отця відкрите для людей, яких Він називає своїми дітьми.

Чи розуміє важливість і цінність дітей диявол? Напевно, коли Бог як найкращий скульптор творив Адама, а потім з його ребра – Єву, диявол не міг не побачити того захоплення і радості на обличчі Бога, Котрий сказав, що все вельми добре. Бог радів людям, яких Він створив на Свій образ. Диявол прийняв рішення нанести удар в серце Господа, розуміючи, що цей удар буде найсильнішим,

якщо він вдарить по людях. І не тільки по дорослих, але передусім – по дітях. На сьогодні найнебезпечніше місце для дитини – це лоно її матері. І це підступи диявола. Коли дитина народжується, диявол намагається оточити її безліччю супровідних факторів, щоб вона ніколи не стала дорослою і померла, так нічого і не дізнавшись про Бога, велич Його характеру і Його любов.

Перш ніж пролунав вистріл Другої світової війни, Гітлер протягом десяти років працював над серцями дітей. Він готував їх стати покірною, слухняною армією, готовою виконати будь-який наказ, яким би жахливим він не був. Озираючись на наше минуле, ми побачимо, як комуністична влада у своїх інтересах також намагалася спрямувати особливу увагу на дітей.

Дослідження в одній громаді показали, що декілька років тому в ній було близько 40 дітей, а на сьогодні з них залишилося лише троє молодих людей. Сьогодні в тій громаді теж близько 40 дітей, але скільки з них вдасться зберегти для Господа? Скільком з них ми створимо умови, щоб вони пізнали Бога і залишилися з Ним?

Будемо шукати відповіді в Біблії. «А Ісус набував мудрості, віку та благодаті – в Бога і в людей» (Луки 2:52). Тут досить лаконічно, але доволі змістовно сказано про дитинство Ісуса. Що необхідно зробити, щоб дитина, зростаючи, отримала все, що їй потрібно? Ісус набував мудрості, віку та благодаті – в Бога і в людей. Чи отримують наші діти все необхідне, щоб досягати успіхів у цих чотирьох дуже важливих для їхнього росту моментах, щоб бути з Богом, коли вони виростуть.

«Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода! Як стріли в руках того велетня, так і сини молоді: блаженний той муж, що сагайдака свого ними наповнив!» (Псал. 127:3–5). Сьогодні нам слід читати Старий Завіт через призму культури часів його написання. У нашій сучасній культурі не передбачається адресувати дочкам слова, сказані синам. Читаючи ж тексти про синів у книгах Старого Завіту, ми повинні розуміти, що написане такою ж мірою стосується і дочок. Так, наприклад, четверту заповідь сучасна людина може сприйняти як таку, що написана лише для чоловіків: «...Не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невільниця твоя, і худоба твоя, і приходько твій, що в брамах твоїх». Займенник «ти» має на увазі і чоловіка, і дружину. Тому для Бога важливі як сини, так і доньки – вони теж є образом і подобою Божою. Цікаве порівняння в наведеному псалмі дає Господь через царя Давида: він порівнює дітей зі стрілами в руці сильного чоловіка. Подивимося на одного сильного чоловіка, що прийшов зі стрілами до пророка. Він отримав певні цікаві слова настанови, які допомагають нам побачити, як ми можемо поводитися з тими «стрілами», якими Бог благословив наші сім'ї. «А Єлисей заслаб на недугу, що з неї й помер. І зійшов до нього Йоаш, Ізраїлів цар, і плакав над ним і говорив: "Батьку мій, батьку мій, колесниче Ізраїлева та верхівці його!" І сказав йому Єлисей: "Візьми лука та стріли". І приніс той до нього лука та стріли. А він сказав Ізраїлевому цареві: "Поклади свою руку на лука!" І той поклав свою руку. А Єлисей поклав свої руки на руки цареві. І він сказав: "Відчини вікно на схід!" І той відчинив. І сказав Єлисей: "Стріляй!" І той вистрілив» (2 Цар. 13:14–17).

Яке головне призначення дітей, на думку батьків? Декотрі батьки думають, що їхні діти повинні обов'язково піти їхніми стопами у виборі професії. Навпаки, це велика трагедія, якщо з дитини із задатками скульптора намагаються зробити тракториста або ж з дитини-математика – музиканта. Кожній дитині Бог дав можливості, щоб вона вибирала те, що їй найближче до душі. Боляче бачити, як людина, отримавши вищу освіту, закидає свій диплом, починаючи освоювати з нуля ту професію, про яку мріяла. Керувати дитиною у виборі освіти і подальшого шляху – це не головне призначення батьків. У чому ж головне? У тому, щоб «відчинити вікно на схід», тобто до Бога, і випустити ці «стріли», щоб вони летіли до Господа. І не важливо, ким будуть діти за фахом, якщо вони «летітимуть» до Бога. Адже коли закінчиться політ наших дітей, настане великий день найрадіснішої зустрічі в Божому Царстві. Немає нічого важливішого для батьків, які наповнили цими чудовими «стрілами» свій «сагайдак», ніж із самого малечку підтримувати їх у польоті до Бога.

Маленькі діти схожі на ще не застиглий цемент. До 14 років вплив дорослих на дитину такий сильний, що залишає сліди на довгі роки, як залишає слід легкий дотик до ще не застиглого бетону. Тому вплив Євангелія через дорослих людей залишає в душі дитини слід на все життя. Утім, після 14 років дитина схожа на застиглий цемент. Тому Церква повинна задуматися над тим, у що слід робити свій вклад – у поки ще м'який «цемент», коли невеликими зусиллями можна залишити правильні сліди в душі дитини, чи в застиглий, коли потрібно багато сил, щоб привести до спасіння лише декотрих. Нам варто створити такі умови для дітей, щоб вони не тільки знали, що таке сімейне богослужіння, але й брали в ньому участь. У житті дітей повинні бути люблячі Бога люди, котрі задавали б їм напрямок «на схід», щоб вони летіли до Бога. Варто проаналізувати, скільки часу ми приділяємо своїм дітям, як з ними спілкуємося і як часто намагаємося «доторкнутися» до них, щоб залишити слід у їхньому житті.

Близько півтори тисячі текстів у Святому Письмі говорять про дітей. Ось одна з історій. Дівчинка на ім'я Маріам змінила хід світової історії. Вона бачила, як мама, обсмоливши кошика, поклала туди її братика Мойсея і пустила по Нілу. Вона в пе-

реживаннях ішла берегом, спостерігаючи, що буде далі. Побачивши, що малюка знайшла цариця Єгипту, ця маленька дівчинка відважилася підійти до неї й запропонувати як годувальницю свою матір. Якби не Маріам, світова історія була б зовсім іншою. Батьки цієї дівчинки задали її життю правильний курс, і вона змогла звершити великий учинок. Правильно торкаючись дітей, батьки можуть змінити навіть хід світової історії. Ми не знаємо, ким стане наша дитина, коли виросте, але залишений до 14-річного віку в її душі слід може направити її до Бога.

Другу дівчинку можна назвати місіонером міжнародного рівня. Це служниця Наамана. Побачивши цього сирійського воєначальника вираженого проказою, вона не побігла до своєї кімнати, щоб дякувати Богу за те, що цей ворог, який залишив її без батьків і зробив рабинею, тепер хворий на проказу і скоро помре. Батьки залишили в її душі певний слід, який не дозволяв їй діяти за людськими уявленнями. Тому вона сказала своїй пані, дружині Наамана: «Ох, коли б пан мій побував у того пророка, що в Самарії, то він вилікував би його від прокази його!» (2 Цар. 5:3). І цей воєначальник за словами маленької дівчинки «пішов, і взяв із собою десять талантів срібла та шість тисяч шеклів золота, і десять змін одежі» (2 Цар. 5:5). Натомість він отримав не лише зцілення, але й знайшов живого Бога і спасіння в Ньому. Можна навести ще багато прикладів про дітей, які звершили дещо велике, тому що батьки та близькі дорослі змогли залишити в їхньому житті певний слід.

Для тих, у кого ще немає дітей, хочу сказати таке. Найстрашніше, коли молоді батьки, дізнавшись, що чекають дитину, не сприймають це як благословення від Бога, оскільки планували своє життя інакше. І тоді з перших же днів зачаття майбутні мами часто-густо трагічно сприймають те, що їхні плани руйнуються, а цілі відсуваються. А дитина в утробі на підсвідомому рівні постійно відчуває невдоволення і роздратованість своєї мами щодо себе. І одного разу таке невдоволення стане великою психологічною перепоною для неї, тому що вона відчуватиме себе небажаною, непотрібною, неочікуваною, хоч, можливо, її мама до того моменту вже змінить своє ставлення.

Ось хороший приклад зі Святого Письма, який показує, як потрібно чекати дітей. Анна, дружина Елкани, будучи безплідною, «молилася до Господа та плакала гірко. І склала вона обітницю, та й сказала: "Господи Саваоте, якщо дійсно споглянеш на біду Твоєї невільниці, і згадаєш мене, і не забудеш Своєї невільниці, і даси Своїй невільниці нащадка чоловічої статі, то я дам його Господеві на всі дні життя його"» (1 Сам. 1:10, 11). І коли Бог благословив її дитиною і вона відлучила його, тоді пішла в дім Господа і молилася: «Звеселилося Господом серце моє, мій ріг став високим у Господі! Розкрилися уста мої на моїх ворогів, бо радію з спасіння Твого! Немає святого, подібного Господу, немає нікого, крім Тебе, і скелі немає, як Бог наш!» (1 Сам. 2:1, 2). Цей хлопчик став великим Божим пророком Самуїлом завдяки тому, що його батьки дали йому правильний напрямок в житті – на «схід», до Бога.

У кожного з нас є можливість дуже багато змінити стосовно наших дітей. Нам слід переглянути і змінити наші цінності. Необхідно відбудувати сімейний вівтар, якщо він був зруйнований, залучити дітей до Біблії через цікаві історії, проводити щоденні сімейні богослужіння, спілкуватися на духовні теми. Це не просто, але ми повинні пам'ятати, що незабаром наші діти вилетять з рідного гнізда, і куди вони полетять? Це залежить від того, на що ми їх націлили, поки вони були в наших руках. Для цього необхідно не тільки говорити їм про те, що слід читати Біблію, молитися і вірити, але самим разом з ними читати і молитися, щоб стати добрим прикладом для наслідування.

Нехай добрий Господь благословить кожного з нас, щоб ми, виконуючи повеління Христа, не тільки підпускали і не забороняли, але й відповідально та правильно сприяли тому, щоб якомога більше дітей, з якими ми стикаємося, знайшли у своєму житті правильний курс свого польоту.

ВАЗА ДАРИНКИ

Д. Сер'єра

Кожний з нас, так чи інакше, прагне заслужити повагу інших людей. Це важливо для нас. Маленькій Даринці вдалося це зробити.

Сім'я Даринки недавно переїхала в наше місто. Усе навколо було для дівчинки нове й незвичне. Однак вона швидко знайшла спільну мову з хлопчиками з класу Суботньої школи. Як і більшість дітей шести-семи років, Даринка була веселою, жвавою дитиною, повною сил та енергії. У тому класі Суботньої школи, який почала відвідувати Даринка, учителем була моя дружина. Вона часто розповідала мені цікаві історії з життя свого класу, головною героїнею яких була маленька Даринка. Усі члени церкви полюбили цю дівчинку, і вона з радістю відповідала їм взаємністю.

В одну із субот моя дружина говорила з дітьми на уроці про те, як вони можуть служити іншим людям. Вона сказала, що кожний з них може робити для близьких щось хороше і що Бог радіє, коли діти так чинять. Також вона сказала, що люди, котрі добровільно трудяться для блага інших,

гідні поваги. Діти з цікавістю слухали новий урок. Коли заняття підійшло до кінця, у класі на хвилину запанувала тиша. Першою її порушила Даринка. Поглянувши на вчительку своїми великими блакитними очима, вона серйозно запитала: «А що корисного для інших можу зробити я? Мені ще не доводилося робити нічого, гідного поваги».

Моя дружина не очікувала такого запитання, однак не розгубилася й, окинувши поглядом кімнату, підійшла до вікна. Взявши в руки вазу для квітів, вона поставила її перед дівчинкою.

– Дивися, – сказала вчителька, – зараз ця ваза порожня. Вона припадає порохом на підвіконні й нікого не радує. Та якщо ти принесеш з дому квітку, яку можна буде в неї поставити, вона прикрасить наше суботнє богослужіння й подарує радість іншим. Дарувати людям святковий настрій, – звернулася вона до інших учнів, – це гарний вчинок, і він, безумовно, робить вам честь.

Даринка на мить задумалася, а потім сказала:

– Але ж це так просто.

– Для того, щоб комусь послужити, не обов'язково робити щось понад силу. Головне, щоб ви робили це від чистого серця. Тоді ваш учинок буде цінним в очах Бога.

Наступної суботи Даринка принесла з дому ромашки й поставила їх у вазу. Без усіляких нагадувань з боку інших вона продовжувала робити це щосуботи. Моя дружина розповіла про Даринчину вазу пасторові. Незабаром той підготував проповідь на тему нашого служіння Богові й близьким і для прикладу розповів про Даринчин учинок. Він навіть поставив вазу з ромашками на кафедру, щоб усі могли її побачити, і ця проповідь глибоко торкнулася сердець присутніх.

Я працюю педіатром у дитячій лікарні. Одного разу мені зателефонувала мама Даринки. Вона розповіла, що дівчинка почала скаржитися на недугу і втратила апетит. Я, як міг, заспокоїв її маму й порадив привезти Даринку до мене в лікарню на обстеження. Ми зробили ряд аналізів і через декілька днів отримали результати. Проглянувши їх, я оторопів.

Того вечора, повертаючись з роботи, я заїхав до Даринки додому, щоб повідомити її батькам сумну новину. У дівчинки виявили останню стадію лейкемії. Я не знав, як сказати їм про те, що медицина неспроможна допомогти їхній дитині. За всі роки моєї лікарської практики це був один з найважчих днів.

Лікарі завжди роблять усе необхідне для того, щоб зберегти хворому життя. Але, на жаль, бувають випадки, коли допомогти неможливо, і сумний результат – лише справа часу. Даринку очікувала саме така доля. Таке прекрасне юне життя повинно було незабаром закінчитися в муках. У такі моменти дуже важко відгородити своє серце від сумнівів у Божій любові й справедливості, що проявляються в нашому житті.

Стан дівчинки стрімко погіршувався. Хвороба прикувала її до ліжка. Незважаючи на те, що Даринку часто відвідували друзі, усмішка зникла з її обличчя. Вона дуже схудла. Ще один телефонний дзвінок змусив мене покинути все й приїхати до дівчинки додому. Оглянувши Даринку, я зрозумів, що невдовзі вона залишить цей світ, тому порадив батькам проводити з нею якомога більше часу. Було це в п'ятницю ввечері.

У суботу вранці богослужіння в церкві почалося з молитви про Даринку та її сім'ю. Глибокий сум охопив мене...

Служіння завершувалося. Зненацька пастор перервав проповідь. Його здивований погляд був спрямований у кінець залу. Усі обернулися й побачили Даринку! Батьки вирішили привезти її до церкви, можливо, востаннє. Дівчинка була вкутана в ковдру, а в її маленькій руці була міцно затиснута ромашка.

Усупереч загальним очікуванням, вона не сіла на задній ряд, а повільно пройшла до кафедри, де все ще стояла її ваза, і поставила туди квітку, а поруч залишила записку. Потім вона повернулася до батьків. Вигляд хворої дівчинки, яка наперекір усьому прагнула звершити своє маленьке служіння, нікого не залишив байдужим. Після проповіді всі оточили Даринку і її батьків, намагаючись потішити й підтримати їх.

Через чотири дні дівчинки не стало. Не маючи сил думати про своїх пацієнтів, я скасував прийоми й декілька днів не виходив з дому, борючись із сумом. Після похорону Даринки пастор підійшов до мене й тихо сказав:

– Я хочу тобі дещо показати.

Витягши з кишені ту саму записку, яку Даринка залишила в суботу поруч із вазою, пастор подав її мені.

– Збережи це. Можливо, ці слова змусять тебе по-новому поглянути на життя й на роботу, – сказав він.

Я розгорнув аркуш і прочитав: «Дорогий Господь, цією квіткою я прагну послужити Тобі й іншим людям. Дякую, що Ти дав мені таку можливість. Для мене це велика честь».

Записка цієї дівчинки допомогла мені зрозуміти одну важливу річ: усе, що ми робимо для людей, ми маємо виконувати так, немов ми робимо це для Бога. Мені стало не по собі від думки, що я вже декілька днів не виходжу на роботу, адже там на мене очікують діти, які дуже потребують моєї допомоги.

Сумлінно виконуючи обов'язки, покладені на нас Богом, при зустрічі з Ним ми обов'язково почуємо довгоочікувані слова: «Гаразд, рабе добрий і вірний! У малому був ти вірний, над великим тебе поставлю. Увійди в радість свого пана!» (Матв. 25:21).

Цікава субота

Підготувала Олена Мехоношина

«Батьки, зробіть суботу відрадою, щоб ваші діти з нетерпінням очікували її й раділи у своїх серцях» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 585).

Останнім часом багато дітей, досягнувши підліткового віку, йдуть з церкви. «Нецікаво, нудно», – говорять вони. З чим це пов'язано? Можливо, служіння в церкві справді не цікаве? Чи все ж таки ми, батьки, щось випустили з уваги під час виховання?

Для деяких сімей субота – не святий день, а звичайний світський вихідний. Для інших субота – день заборон: «не роби це», «не роби те». Виникає запитання: як зробити нашу релігію радісною, цікавою для дітей? Що можна зробити, щоб субота стала справді особливим днем? Як виділити її серед інших днів тижня?

- Серед усіх інших днів субота повинна бути особливо світлим, радісним днем, який викликає тільки позитивні емоції. Зауважте, четверта заповідь починається з позитивного «пам'ятай», а не з негативної частки «не»: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його!» (Вих. 20:8). Господь бажає, щоб ми називали суботу «приємністю» (Ісаї 58:13).
- Чимало задоволення приносять дітям особливі страви, які ви готуєте на суботу. Приготуйте святкову вечерю, і діти з радістю приєднаються до вас за столом, щоб зустріти суботу. Знаючи про те, що в суботній день їм подадуть незвичайні або улюблені страви, діти з нетерпінням очікуватимуть настання цього дня.
- У п'ятницю ввечері, коли настають святі суботні години, ми часто говоримо: «Так, почалася субота. Діти, відкладайте всі свої іграшки…» Варто зазначити, що іграшки мають особливе значення для дитини. Вони викликають у неї позитивні емоції, радість. Тому, якщо ми говоримо: «Відкладіть убік ваші іграшки, настала субота», діти розуміють цю фразу так: «Нам більше не можна веселитися, бо настала субота».

Для того, щоб дитина не вважала суботній день похмурим і безрадісним, не позбавляйте її радості й веселощів у суботу. Мається на увазі не гучні, «світські» веселощі, а особлива, свята радість спілкування з Богом і зі своєю родиною. Майте особливі іграшки для суботи, суботні книги, кросворди, головоломки, ігри, гуляйте з дітьми на природі. Що може бути прекраснішe за суботню прогулянку в лісі або в парку, спостереження за тваринами, насолоду співом птахів? Такі прогулянки можна влаштовувати в будь-яку пору року. Еллен Уайт писала: «Діти можуть краще познайомитися з Богом і в їхніх розумах закарбується тільки найкраще, якщо вони проводитимуть частину часу на свіжому повітрі, але не в грі, а гуляючи з батьками.

Нехай їхні юні розуми об'єднуються з Богом на прекрасній природі, нехай їхня увага буде спрямована на докази Його любові до людини, виявлені в ділах творіння, так діти будуть захоплені й зацікавлені. Бог не здаватиметься їм суворим; але коли вони почнуть дивитися на красу, створену Богом на радість людині, то вважатимуть Його ніжним, люблячим Батьком. Вони зрозуміють, що Він дав Свої заборони й приписи не просто для того, щоб показати Свою владу й силу, а щоб зробити Своїх дітей щасливими. Коли характер Бога буде асоціюватися в дітей з любов'ю, щедрістю, красою та привабливістю, у них пробудиться любов до Нього. Ви можете спрямувати їхні думки на красивих птахів, що наповнюють повітря своїми мелодійними, радісними піснями, на зелену травичку, на чудові квіти різноманітних кольорів. Усе це звіщає про любов і майстерність небесного

Художника і вказує на славу Бога» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 583, 584). І що неабияк важливо, уроки, які дитина може взяти з таких прогулянок, безмежні. Обіди на траві, серед квітів, біля води – усе це залишається в пам'яті дітей. Дитячі спогади про суботній день завжди повинні бути пов'язані з яскравими емоціями й позитивним досвідом. Тому на початку суботнього дня, просячи дітей відкласти їхні іграшки, не забудьте сказати: «Давайте відкладемо всі наші звичайні іграшки й дістанемо "особливі"».

Якими ж повинні бути ці особливі іграшки? Ними може бути все, що ми використовуємо на уроках Суботньої школи: фланелеграф, біблійне лото, настільні ігри, різні вироби, розмальовки. Нам необхідно докласти всіх зусиль для того, щоб думки дітей зосередилися на сценах з життя Христа, що розповідають про Його любов до людей і про Його діла. Тоді наша релігія буде світлою й радісною для дітей. Тоді вони скажуть: «Нарешті прийшла субота!» або «Мамо, скоро настане субота? Я просто не можу дочекатися! Ми дістанемо наші особливі іграшки, у нас буде особлива вечеря...»

Якщо наші діти матимуть таке уявлення про суботній день, це стане найкращим свідченням про те, що їхня релігія – прекрасна.

- Щоб у дітей не склалося враження, що життя з Ісусом нудне й безрадісне, ваші домашні богослужіння повинні бути цікавими й недовгими. Якщо ваші діти – непосиди, то замість того, щоб сказати: «Сиди тихенько, тут присутній Ісус», краще скажіть: «Давайте будемо сидіти дуже тихо, щоб почути те, що нам прагне сказати Ісус. Якщо ми не будемо шуміти, то нічого не пропустимо й до того ж зможемо поговорити з Ісусом». Після цього прочитайте якусь історію з Біблії або ж коротко перекажіть її своїми словами.
- Цей час не повинен бути використаний для засудження дітей або їх покарання. Робіть усе для того, щоб ваші сімейні богослужіння були веселими й цікавими. Практикуйте у своєму житті й у житті вашої родини релігію радості. «Радість у Господі – це ваша сила!» (Неем. 8:10). «Радійте завжди в Господі; і ще раз кажу: радійте!» (Филп. 4:4).
- Найпереконливіше свідчення на користь християнства – наша радість від того, що ми знайшли Ісуса, наша відданість Йому, любов і наше життя, яке ми проводимо в послуху, чистоті й самозреченні. Та якщо наша релігія складається з необґрунтованих заборон і докорів, то ми будемо сумними, байдужими, нещирими псевдопослідовниками Христа і Його істини й тільки нашкодимо Його справі.

Скільки терпіння й наполегливості в молитвах потрібно батькам, щоб прищепити своїм дітям любов до суботи як Божого дару! Просіть Господа про Духа Святого, тому що тільки Він може навчити нас і наших дітей з радістю дотримуватися суботи.

Чим же можна зайнятися з дітьми в суботу після обіду? Ось декілька порад.

- Заведіть для кожної дитини особисту пам'ятну книгу. Укажіть у ній значення її імені; разом читайте Біблію, щоб дізнатися, чи носив хтось із її персонажів таке ж ім'я. Якщо так, то запишіть у пам'ятну книгу історію цього персонажа. В інших розділах книги перелічіть назви птахів або рослин, які вам відомі, запишіть, де й коли ви їх побачили. Записуйте молитовні прохання, а поруч червоною ручкою – дайте відповіді на них і те, яким чином були отримані ці відповіді. Нехай дитина намалює те, як Бог благословив її або як відповів на її молитву.
- Прочитайте вголос будь-яку біблійну історію, попередньо попросивши дитину під час читання прикріплювати на фланелеграф відповідні фігурки. Якщо дітей декілька, вони можуть робити це по черзі. Потім запропонуйте дітям переказати прочитану історію, використовуючи створену ними картинку.
- Пограйте в гру: назвіть будь-яку книгу з Біблії, і той, хто знайде її в Біблії першим, повинен буде назвати наступну книгу для пошуку.
- Прищеплюйте дітям, що субота, день спокою, відрізняється від інших днів тижня. У цьому вам допоможе особливий кошик. Зберігайте в ньому іграшки, якими діти будуть гратися тільки в суботні години.
- Можна почитати книгу вголос якійсь людині, котра погано бачить. Діти дуже люблять, коли їм читають. Однак не менше задоволення від читання вони отримують тоді, коли читають комусь.
- Знайдіть вдома або на вулиці будь-який предмет, який описується в Біблії. Нехай члени родини згадають біблійні тексти, у яких згадується цей предмет, і обговорять їхній зміст.
- Попросіть одного з членів родини розповісти відому всім біблійну історію. Оповідач повинен зупинитися, не доказавши її до кінця, а інший член родини – підхопити розповідь і несподівано також перервати її. І так повинно продовжуватися доти, доки хтось не закінчить розповідь. Прекрасним джерелом для такого типу сімейних ігор також може стати книга «Історія спасіння» Еллен Уайт.
- Виберіть для читання біблійну історію. Після того як діти прочитають її, попросіть когось із них виступити журналістом, який веде репортаж із місця подій. Або запропонуйте переказати цю історію від імені одного з її персонажів.
- Діти можуть написати біблійні тексти на картках, намалювати до них малюнки або наклеїти картинки й подарувати ці картки тому, хто потребує підбадьорення або розради.

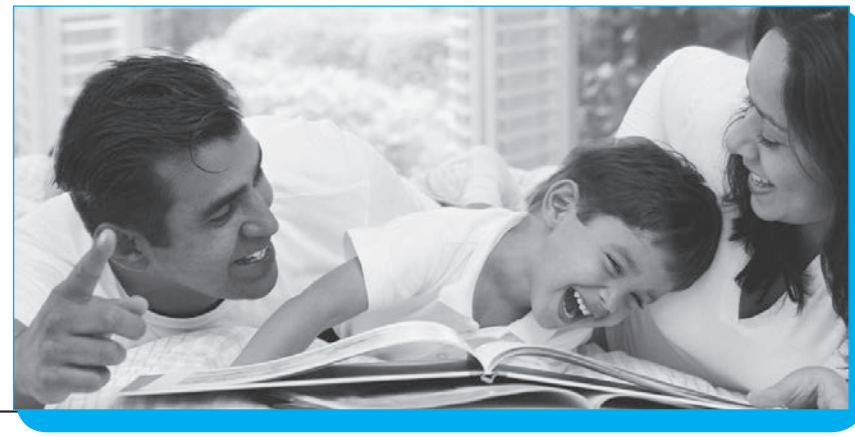

ВЧИТИСЯ НІКОЛИ НЕ ПІЗНО

В.Г.

Ранок був сірим і похмурим. Віяв легенький вітерець. Хмари, підкоряючись вітру, іноді розступалися, і в яскравих променях сонця виднілася блакитна далечінь небес.

Кульгаючи, глибоко занурившись у роздуми, ґрунтовою сільською дорогою йшов дідусь. Часом до його ніг падало зірване вітром з високих тополь жовте листя, нагадуючи йому про осінь і старість.

Раптом його роздуми перервав галасливий натовп дітлахів. Чепурні, з портфелями, повними книг, з яскравими квітами в руках, вони голосно привіталися з дідусем і, весело розмовляючи, пішли далі в напрямку школи. З доброю заздрістю старий подивився їм услід.

«Щасливі діти, – подумав він, – а моє покоління було позбавлене і дитинства, і школи. Доводилося працювати змалку. Не до навчання було». Але раптом він випрямився та з гордістю подумав: «Але все ж таки я вивчився!» А було це так. Років десять тому, коли до них у село приїхав адвентистський місіонер і почав розповідати про Другий прихід Христа, дідусь виявився одним з перших його слухачів. Крім того, він був і найстараннішим. Дідусь міг годинами слухати, коли читали Біблію. Незабаром він і сам почав розповідати іншим про Другий прихід Христа, хоча йому вже давно виповнилося 60. Але люди просили показати, де це написано. Такі запитання повторювалися неодноразово. Серце старого наповнилося жалем від усвідомлення своєї безграмотності. Це спонукало його зробити сміливий крок – навчитися читати. Його Букварем стала Біблія. Перший текст, який він прочитав, записаний у Євангелії від Івана 3:16: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне».

День за днем, місяць за місяцем з великим завзяттям дідусь вчився читати, і Бог благословив його палке бажання. Тепер він міг не тільки показати біблійний текст, але й повільно, по складах, прочитати його. Почалося нове цікаве життя. Незабаром він став одним з перших адвентистів серед своїх односельців.

Дивлячись на щасливі й безтурботні обличчя дітей, дідусь подумав, що якби йому довелося виступити перед ними, то він сказав би: «Діти! Цінуйте можливість навчатися, вчіться добре, адже у вас немає інших турбот. Маючи бажання й доклавши зусиль, ви зможете стати лікарями та юристами, письменниками та проповідниками Євангелія. Сьогодні і Церква, і суспільство мають потребу в освічених, вихованих, милосердних і богобоязливих людях. Ех! Мені б зараз ваш вік і ваші турботи! Я б і мови вивчав, щоб не сперечатися, чия краща, а щоб розмовляти мовами всіх своїх сусідів».

Повз дідуся проходили нові й нові школярі. І, звичайно, ніхто з них не чув його роздумів. А ось і школа! Немов бджоли у вулик, вони до неї зліталися зі словами, актуальними й сьогодні: «Вчитися, вчитися, вчитися!»

І раптом старий згадав слова іншого Вчителя, Господа Ісуса: «Прийдіть до Мене й навчіться від Мене!»

Пролунав дзвінок. Діти посідали на свої місця в класах. Дідусь, поглинутий роздумами, пішов далі. А вітер продовжував зривати листя й нести його в невідомість, нагадуючи, що так само швидко летять і дні нашого життя. Але приємні спогади про те, що Біблія стала його першим і справжнім підручником життя, ніколи не будуть забуті.

Мені дуже хочеться, щоб і діти, і дорослі почули мовчазні роздуми дідуся.

Батьки, НАВЧАЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ!

БАТЬКИ!

- **Якщо ви не навчите своїх дітей любити Бога, то диявол навчить їх ненавидіти Його.**
- **Якщо ви не навчите їх берегти свій розум і серце, диявол навчить, як псувати їх.**
- **Якщо ви не навчите їх бути слухняними вам, світ навчить їх повставати проти вас.**
- **Якщо ви не навчите їх вибирати собі друзів, диявол нав'яже їм своїх друзів.**
- **Якщо ви не навчите їх контролювати свої пристрасті, диявол навчить, як потурати їм.**
- **Якщо ви не навчите їх знаходити насолоду тільки зі своїми чоловіками і дружинами, диявол навчить їх, як зруйнувати свої сім'ї.**
- **Якщо ви не навчите їх стежити за своїми словами, диявол наповнить їхні вуста брудом.**
- **Якщо ви не навчите їх працювати своїми руками, диявол зробить їхню лінь знаряддям пекла.**
- **Якщо ви не навчите їх правильно ставитися до грошей, вони, як блудний син, безцільно розтратять усе для порожніх задоволень.**
- **Якщо ви не навчите їх любити своїх близьких, вони любитимуть тільки себе...**

ДУХОВНІ ВПРАВИ

«Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї» (Прип. 22:6).

1958 року на Міжнародному конкурсі імені П. І. Чайковського друге місце після Вена Клайберна посів китайський піаніст Лю Ши Кунь. Пізніше Лю потрапив під арешт. Цілих шість років у нього не було можливості торкатися клавіш фортепіано.

Незабаром після звільнення Лю Ши Кунь знову почав давати концерти, і критики були захоплені його майстерністю, яка анітрохи не ослабла за час перерви.

Як вам вдається так прекрасно грати, – запитав один з них, – без практики гри на фортепіано протягом шести останніх років?

Я все ж таки практикувався, – відповів Лю. – Щодня я подумки повторював ноту за нотою усі твори, які мені колись доводилося виконувати.

Лю Ши Кунь скористався тим даром, яким наділена кожна людина. Однак мало хто цінує цей подарунок. Щоденні вправи важливі для розвитку будь-яких здібностей – уміння плавати, писати, бігати, читати, малювати. Наш організм живе згідно з правилом: якщо ми не тренуємо м'язи, починається процес атрофії. Це ж правило лежить в основі не тільки загального розвитку, але й розвитку конкретних здібностей.

Ті ж самі принципи стосуються й духовних навичок – молитви, вивчення Біблії, свідчення про Бога. Ось чому Даниїл так багато уваги приділяв молитві, незважаючи на закон про її заборону. Він знав про важливість щоденної практики для духовного росту.

Батьки Мойсея також розуміли важливість щоденного виховного впливу на дітей з метою зміцнення їхньої духовності. Тому вони з величезним ризиком для себе намагалися прищепити Мойсеєві любов до Бога і Його Слова, перш ніж віддати хлопчика на навчання при дворі.

Вивчення Слова Божого незамінне й для дорослих. Воно допомагає зберігати духовні м'язи в тонусі.

У своєму творі «Клоун з Белфрі» Фредерік Бюхнер пише: «Незважаючи на всю свою надзвичайну різноманітність, Біблія зберігає єдність завдяки єдиному задуму. Його легко сформулювати: Бог створив світ, світ загубився; Бог прагне повернути світ до тієї слави, для якої він був створений. Це означає, що Біблія – Книга про вас і про мене, яких Бог також створив, втратив і постійно шукає. Тому ви можете сказати, що збереження єдності найбільше відбувається завдяки нам».

«Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї» (Прип. 22:6). «Якщо люди бажають стати свідками змін у власному житті, їм необхідно принести Його Слово в свої родини, зробивши Його постійним порадником. Навчайте дітей, що Слово Боже є Його голосом, якому необхідно беззастережно підкорятися. Терпляче, доброзичливо й невтомно навчайте своїх дітей, як їм жити, щоб догодити Богові. Діти виховані в таких умовах, будуть підготовлені до зустрічі з філософією, що пропагує невір'я. Біблія стане основою їхньої віри, і її не зможуть захитати брудні потоки скептицизму» (Е. Уайт. Патріархи й пророки, с. 143).

Святе Письмо й Дух пророцтва говорять нам про те, що, виховуючи в собі й у наших дітях любов до Слова Божого, ми будемо йти по житті у правильному напрямку. Однак при цьому вивчення Біблії не повинно бути самоціллю.

Якщо вам не вистачає сили волі й самодисципліни для того, щоб регулярно вивчати Святе Письмо, ви можете, наприклад, зателефонувати своєму другові й домовитися з ним щовечора по телефону разом читати Біблію й роздумувати над тим, що Бог бажає відкрити вам за допомогою Свого Слова.

«Господній Закон досконалий, – він зміцнює душу. Свідчення Господа певне, – воно недосвідченого умудряє» (Псал. 19:8).

Friend Connection
Дружній зв'язок

Світлана Скрипкар
Фото Ігоря Тимко

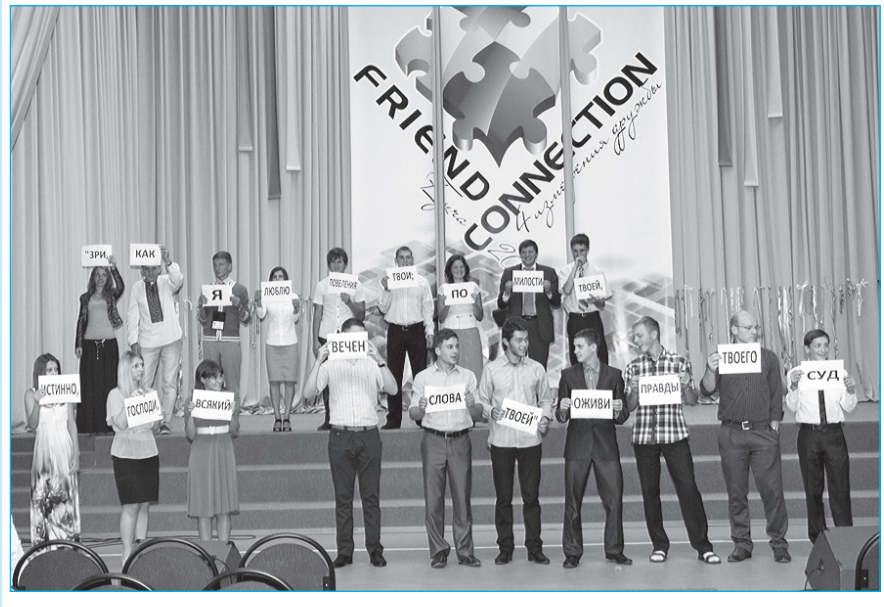

В Українському гуманітарному інституті в м. Буча з 22 по 25 серпня проходив конгрес дітей пасторів України під назвою «Friend Connection», що в перекладі з англійської означає «дружній зв'язок».

У програмі брали участь: Володимир Крупський – виконавчий секретар ЄАД; Віктор Алєксєєнко – президент УУК, Андрій Качалаба – президент Ростовсько-Калмицької конференції, Юрій Бондаренко – лікар-психіатр, нарколог першої категорії, Олександр Лісічний – завідуючий кафедрою теології Заокського християнського гуманітарно-економічного інституту.

Протягом чотирьох днів учасники розглядали чотири виміри дружби й любові: дружба з оточуючими, у сім'ї, між хлопцями й дівчатами й дружба з Богом. Щодня спікери висвітлювали одну із граней цієї теми.

Щодня о сьомій ранку учасники конгресу приєднувалися до Всесвітньої Церкви адвентистів сьомого дня в молитві й вивченні Біблії.

Звертаючись до молодіжної аудиторії, Олександр Лісічний закликав її впустити у своє серце люблячого Бога й зробити Його найкращим другом. Наприкінці проповіді спікер запросив бажаючих вийти на сцену для спеціальної молитви. Безліч молодих людей вийшли на подіум, щоб одержати молитовну підтримку й благословення.

По вечорах молодь конгресу брала участь у дискусіях на актуальні теми, такі як «Світ в обіймах дружби», «Дружба справжніх друзів», «Подружися зі своєю родиною» та ін.

Особливо вражаючим було закриття конгресу. Віктор Алєксєєнко розповів про важливість місії, яку покладає на дітей пасторів, адже молодь повинна підтримувати своїх батьків у тому служінні, яке вони здійснюють. Кожний пастор потребує такої підтримки. Іноді дітям здається, що батьки про них забувають і тому не знаходять достатньо часу для спілкування з ними. Але діти повинні пам'ятати, що вони дорогі для своїх батьків. Кожна пасторська дитина може дякувати Богові за чудесні роки, проведені у своїй родині.

Наприкінці президенти конференцій, адміністратори Українського уніону й керівники відділів разом із дружинами об'єдналися в співі для Бога й дітей. Потім молодь, взявшись за руки, стала у величезне коло й урочисто виконала псалом «Я знаю чудесное Имя».

Із вдячністю Богові й організаторам конгресу за приємні миті, духовну підтримку й уроки дружби молодь роз'їжджалася у свої родини.

Всесвітній молодіжний конгрес у Преторії

Олександр Турецький

«Але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї й Самарії – і аж до краю землі»
(Дії 1:8).

Цей біблійний текст відображає зміст і мету Міжнародного молодіжного конгресу, що відбувся з 1 по 13 липня в столиці Південно-Африканської республіки м. Преторія. Делегатів було близько 3200 осіб. Край африканського континенту, котрий омивається двома океанами, як є гарною ілюстрацією краю землі, куди повинна дійти Євангельська вістка останнім часом.

Важливо зазначити, що Церква адвентистів сьомого дня досить добре відома в цій християнській державі. Лише в столиці проживає близько 15 тисяч наших братів і сестер. Вони більш емоційні, легше вступають у діалог про духовні цінності й відкриті для спілкування з іншими людьми.

Перша половина конгресу була повністю присвячена соціальному служінню. Молоді люди з різних країн під керівництвом місцевих кураторів будували дитячі майданчики в бідних районах Кейптауна, ремонтували класи в початковій школі Йоганнесбурга й проводили музичні концерти для людей літнього віку в Преторії.

Один день був присвячений пасторам і молодіжним лідерам, точніше спілкуванню з керівництвом Всесвітньої Церкви. Пастор Тед Вільсон звернувся до молодіжних служителів з натхненною проповіддю, а потім відповідав на запитання й брав участь в обговоренні сучасних молодіжних ініціатив з різних країн і континентів. Для інших учасників конгресу були організовані екскурсії, що знайомлять із особливостями життя диких тварин в Африці.

Інші дні були насичені різного роду семінарами й тренінгами. А в перервах кожна делегація могла представити свої досягнення або розповсюджувати рекламу навчальних закладів або молодіжних рухів у рамках церковної організації.

Субота була кульмінацією всіх попередніх днів конгресу. Усі делегати з членами помісних громад зібралися для богослужіння на стадіоні. Понад 18 тисяч осіб було присутньо на цьому урочистому богослужінні! Суботню школу провели 14 учасників місіонерського проекту «Один рік у служінні». Ці молоді люди з різних куточків нашої планети присвятили себе на служіння Богові. Протягом шести місяців вони жили в Нью-Йорку й займалися місіонерською роботою. Потім у Манхеттені була проведена євангельська програма. Після її завершення 120 осіб уклали завіт з Господом. Таке число хрещених – справжня сенсація для церков багатого району світу!

Потім до присутніх звернувся лікар-нейрохірург Бен Карсон, котрий став відомим після успішно проведеної першої у світі операції з розділення дітей – сіамських близнюків. А його книга «Золоті руки», у якій описано важкий шлях темношкірого хлопчика з етнічного гетто до лікаря зі світовим ім'ям, стала життєвим прикладом для багатьох зневірених молодих людей.

Тед Вільсон у своїх духовних роздумах нагадав про важливість щодня будувати близькі відносини з Господом і Спасителем Ісусом Христом, берегти себе від гріха й, вивчаючи Слово Боже, бути готовим нести Євангельську вістку до краю землі. Цей заклик відразу ж знайшов свій відгук. Усі делегати конгресу після суботнього служіння взяли участь у розповсюдженні книги англійською мовою «Велика боротьба». Близько 20 тисяч осіб отримали того дня вістку про велику надію! Упевнений, що Господь приведе у Своє Царство багатьох людей.

Бог щедро благословив усіх делегатів не тільки новими друзями, але й новими місіонерськими ініціативами, духовним досвідом і бажанням жити для Господа!

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

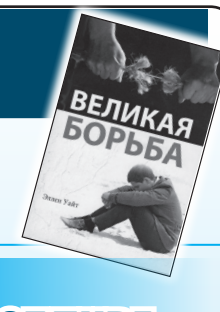

Надію в кожну оселю

У НОВИЙ БУДИНОК З «ВЕЛИКОЮ БОРОТЬБОЮ»

Я подивився на порожній сусідній будинок і звернувся до Бога в молитві: «Господи, будь ласка, пошли нам сусідів, яких ми зможемо завоювати для Тебе». Через декілька тижнів у цьому будинку оселилася чарівна сім'я фіджійців. Моя дружина Пуа зібралася, щоб піти познайомитися з ними, а також запропонувати книгу «Велика боротьба». Нова господарка будинку Матильда з радістю взяла книгу й навіть заплатила за неї.

Одного дня після обіду моя дружина розклала перед Матильдою нашу літературу. Жінці сподобалися книги, і вона попросила нас прийти наступного разу й показати їх її чоловікові Вільяму. Потім вони зробили замовлення, і за тиждень до Різдва ми всією родиною прийшли до них з книгами. У суботу ми запросили наших нових сусідів у церкву на різдвяну програму. Вони прийняли запрошення й з того часу майже щотижня відвідують богослужіння. Ми також почали вивчати з ними біблійні уроки щоп'ятниці ввечері, коли вся родина збирається разом. Вільяму так сподобалася книга «Велика боротьба», що він попросив у мене ще 10 примірників, щоб надіслати їх своїм родичам на Фіджі й подарувати колегам по роботі. Слава Господу, що ще до хрещення Вільям став літературним євангелістом!

Адам Вів, Північна новозеландська конференція

«ВЕЛИКА БОРОТЬБА» В ЦЕНТРАЛЬНІЙ БІБЛІОТЕЦІ МІСТА

Я давно беру участь у різних заходах для інвалідів. Одного разу мене попросили здійснити поїздку на соціальному таксі, яке нещодавно з'явилося в місті, з підйомником для людей з обмеженими можливостями. Маршрут був визначений заздалегідь, оскільки місцева телекомпанія знімала цю поїздку для реклами.

Пасажирів було небагато, усім потрібно було їхати в різні місця. Мені призначили маршрут у центральну міську бібліотеку, де мені потрібно було записатися й узяти книги. Я подумала, що це чудова можливість подарувати бібліотеці місіонерську книгу «Велика боротьба». Я підготувала два невеликі пакети з християнськими книгами, а також брошурою, що розповідає про мою улюблену Церкву. Один пакет – для водія таксі, а другий – для працівників бібліотеки.

Я була дуже щаслива, що в мене з'явилася нова можливість засвідчити про Бога. Я подарувала водієві свій скромний подарунок. А другий вручила працівниці бібліотеки. Моя мама колись давно носила в цю бібліотеку книгу «Велика боротьба», але тоді її відмовилися взяти. Цього ж разу книгу взяли із задоволенням. Так хочеться, щоб ці книги залишилися в бібліотеці й когось зацікавили!

У зв'язку з хворобою мені важко спілкуватися й розповідати людям про Бога, Якого я знаю, але я можу свідчити через книги. Сьогодні у світі в кожного свої запитання, свої проблеми, і, хоч довкола багато людей, хтось із них може почувати себе самотньо.

Я рада, що мені вдалося принести часточку Божої любові й світла в цю бібліотеку. Дуже хочеться, щоб серця людей навернулися до Господа й прийняли вістку спасіння.

Наталія Семак, керівник відділу інформації м. Волгодонськ

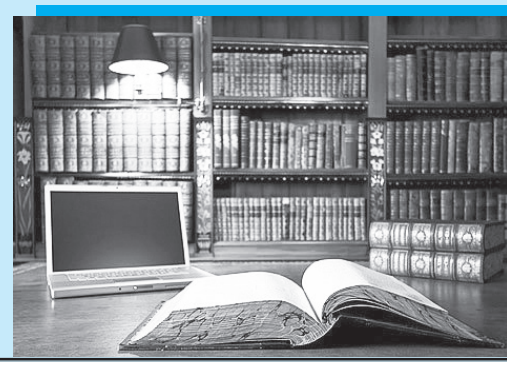

ОСОБЛИВЕ «ЛІКУВАННЯ»

Якось моїй маленькій донечці Ярославі призначили лікування, і я водив її на масаж. І ось одного разу, коли вона лежала на масажному столі, то почала розповідати про нашу церкву. Масажистка зацікавилася, що це за церква, що про неї розказує чотирирічна дівчинка. І коли я вкотре привів дитину на масаж, ця жінка запитала: «Яку церкву ви відвідуєте?» Я розповів, що я – пастор Церкви адвентистів сьомого дня. Як виявилося, у дитинстві масажистка теж відвідувала нашу церкву, її приводила туди бабуся. Ми спілкувалися з нею протягом декількох днів, і тоді я запропонував їй книгу Еллен Уайт «Велика боротьба». Жінка з радістю прийняла подарунок і взяла книги для свого чоловіка та подруги.

Так в одному кабінеті залишилося три книги «Велика боротьба». Ми й далі спілкуємося із цією масажисткою на духовні теми, у жінки виникає багато запитань, на які я відповідаю на основі Святого Письма. Тож будемо сподіватися, що посіяне насіння зростатиме і принесе свої плоди.

Павло Ваценко, м. Львів

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

«ВЕЛИКА БОРОТЬБА» ПРИВОДИТЬ СІМ'Ї ДО ХРИСТА

У 2010 році ми жили в Ріо-де-Жанейро в Бразилії. Там я познайомився з двома людьми похилого віку, які досліджували Біблію. Ми стали друзями, і вони підтримували мене в читанні цієї чудової книги. Ці люди помітили, що я цікавився питаннями про Бога. Один з них подарував мені книгу Е. Уайт «Велика боротьба». Під час читання я звернув увагу на те, що гоніння обрушуються саме на тих людей, які читають, досліджують і поширюють біблійне вчення.

Християнські деномінації завжди викликали в мене підозру, особливо ті, які обмежують свободу людей. Історія, яку я прочитав, підбадьорила й підтримала мене в тому, щоб продовжувати пошук біблійної істини. Я закінчив читати книгу, але не відчував, що прагну стати членом якоїсь церкви. Після цього я намагався знайти інформацію про автора в Інтернеті, але, мабуть, тоді я неправильно написав його ім'я, тому пошук не дав результатів.

У січні 2011 року мене направили працювати до міста Бразиліа, столицю Бразилії. Я вже закінчив читати книгу й вирішив приступити до вивчення Біблії. На початку 2012 року хтось поклав нам у поштову скриньку книгу «Велика надія». Я почав читати її, навіть не звернувши увагу на автора. Я помітив, що зміст цієї книги дуже подібний до змісту «Великої боротьби», яку я прочитав рік тому. Я почав шукати ім'я автора й виявив, що на книзі написано: «Еллен Уайт». Тієї ж миті я зателефонував додому й попросив дружину взяти з домашньої бібліотеки книгу «Велика боротьба» і перевірити ім'я автора. Вона підтвердила, що це та сама авторка, книгою якої я був зачарований рік тому.

На звороті книги був веб-сайт Церкви АСД. Ми знайшли найближчу громаду й того ж дня поїхали на богослужіння, де нас тепло прийняли. Я відвідував служіння щосереди та щонеділі ввечері, а незабаром ми стали ходити в церкву й у суботу. Через якийсь час ми почали відвідувати домашню церкву, де нам також були раді.

Нас запросили відвідати церкву Тагуатінга в Бразилії, де ми почули проповідь про хрещення. Служитель закликав вийти вперед тих людей, які хочуть прийняти хрещення. Практично одночасно, спонукувані Святим Духом, ми з дружиною вийшли. Ми вже вивчали біблійні уроки, і заклик до хрещення послужив для нас ще більшим стимулом.

19 листопада 2012 року моя дружина, мій старший син і я уклали завіт з Богом. Ми розуміємо, що це тільки початок нашого нового життя. Сподіваюся, що моє життя і віра допоможуть багатьом братам і сестрам, які ще не знайомі з безмежною Божою любов'ю, втіленою в Його Слові – Біблії.

Марсело Перейра Дос Сантос, Бразилія

«ВЕЛИКА БОРОТЬБА» НА СТАДІОНІ

– Пасторе, ви мене пам'ятаєте? – запитав місцевого пастора Кріса Ламберта молодий Фред, який тільки-но хрестився.

– Я намагався згадати його обличчя, але не зміг, тому відповів «ні», – розповідає пастор Ламберт.

– Ви пам'ятаєте, як ви приїхали на стадіон і роздавали книги «Велика боротьба» та уроки Суботньої школи?

– Після його розповіді я пригадав цей епізод. Того ранку я роздавав книги «Велика боротьба» на стадіоні. Я повернувся, щоб дати якомусь чоловікові книгу «Велика боротьба» і урок Суботньої школи. Завдяки цим книгам почалася нова сторінка в його житті та житті його сім'ї.

– Коли моя дружина прочитала ці книги, то була в захваті. Щоразу вона докучала мені, щоб я знайшов Церкву, яка видає таку літературу. Я розпочав пошуки, і ось одного дня люди, які роздавали запрошення, сказали, що скоро відбудеться євангельська програма адвентистів сьомого дня. Я поспішив додому, щоб поділитися цією новиною зі своєю дружиною.

Коли два тижні програми в портовому місті Тема підходили до завершення, Фред разом з дружиною відгукнулися на заклик до хрещення й попросили, щоб цього ж дня була посвячена Господові їхня дитина.

Асафо Соласе, директор Відділу інформації, Ганський уніон

УДИВИТЕЛЬНЫЕ ФАКТЫ

З 2 жовтня 2013 на телеканалі "Надія"

Програма інтерактивного вивчення Біблії

hope.ua

Новий формат вивчення з глядачем в прямому ефірі

Щосереди - прямий ефір о 20:00
Повтор чт., нд., вт., о 10:00 та 18:00

Можливість взяти участь у дискусії, поставити запитання в прямому ефірі, знайти однодумців

Біблійні уроки "Удивительные факты" (рус.) та "Дивовижні відкриття" (укр.) можна замовити за телефонами в контакт центрі

Контакт-центр:
0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80
+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5
info@contact-hope.com
www.biblefact.info
contact-hope

Аргументи – Дискусії– Дослідження– Особиста позиція

XVII з'їзд

XVII з'їзд Буковинської конференції

У Чернівцях 14–15 серпня 2013 р. відбувся XVII з'їзд Буковинської конференції під гаслом: «Відродження та християнське життя». На з'їзд прибуло 194 делегати, які представляли кожну громаду на цій території, а також штатні працівники конференції і керівники уніону. У результаті роботи з'їзду на наступний чотирирічний період обрані такі служителі: президент – Кирилюк Павло Іванович; секретар – Гунько Віталій Мірчович; скарбник – Глушківський Олександр Дмитрович.

Ми щиро вдячні Богові і кожному із вас за підтримку в молитвах про XVII з'їзд Буковинської конференції.

Президент – **Кирилюк Павло Іванович,**

секретар – **Гунько Віталій Мірчович,**

скарбник – **Глушківський Олександр Дмитрович.**

Ежемесячная газета "Адвентистский вестник" издает Церковь АСД в Украине

Директор издательства "Джерело життя" **Василий Джулай**
Главный редактор издательства "Джерело життя" **Лариса Качмар**
Ответственный редактор газеты "Адвентистский вестник" **Лидия Власик**
Редакционный комитет: **В. Алексеенко, Л. Волощук, П. Кирилюк**
Над номером работали: **Т. Романко, О. Мехоношина, Г. Борисовська**

Адрес: 04071, Киев, ул. Лукьяновская, 9/10-А.
E-mail: dzherelo@ukr.net
www.adventist.org.ua
Тел.: (044) 467-50-72

Газета выходит в первых числах каждого месяца. Распространяется через конференции